

Jernbanetakster; jeg tror, at vi, naar vi vedtage dette Lovforslag, ere oppe paa lige Linie med dem, som vel regnes højest. Det er ikke saa let at sammenligne med Tyskland, da de der som bekendt have en 4. Klasse, som beforder mange, mange Millioner Mennesker. Men eet er sikkert: naar vi faa denne Forhøjelse, mener jeg, at vi maa holde op at tale om, at vi have billige Jernbanetakster her i Landet fremfor andre Lande. Jeg husker ogsaa fra samme Tid, at den nuværende Finansminister i Folketinget holdt en meget stor og interessant Tale som Anbefaling for Minister Ingerslevs Forslag om Jernbanetakster; han sagde i den Tale, at han bekendte sig til den Lære, at Nedsættelse af Jernbanetakster i uhyre Grad erfaringsmæssig havde forøget Indtægterne for Jernbanerne. Hvis dette er rigtigt, saa passer det nærværende Lovforslag ikke. Det er dog muligt, at den højtærede Finansminister mener, at Forhøjelse af Jernbanetaksterne ogsaa i uhyre Grad forøger Indtægterne. Hvis det er hans Mening, at begge Dele ere Tilfældet, saa bliver Resultatet, at vi bare aldrig maa blive staaende ved de samme Jernbanetakster, men enten gaa op eller ned, for saa ville vi altid tjene mange Penge derved. I den Henseende kunne vi da sige, at 3 Gange Takstforandringer med dertil hørende Forhandlinger med hele Udlandet i den forløbne korte Tid gaa i den Retning. Jeg tror, at 1910—11, efter hvad jeg har kunnet bringe i Erfaring til Dels ogsaa af de Udtalelser, den højtærede Minister har fremført i det andet Ting, vil blive et daarligt Aar for de danske Statsbaner. Hvor daarligt det end var i Fjor i Henseende til, hvad jeg vil kalde den nominelle Forrentning, saa synes det dog at fremgaa af den højtærede Ministers Udtalelser i det andet Ting, at han er belavet paa noget endnu daarligere i Aar. Han har nævnt, at Indtægten kunde nok svigte med en Mill. Kr., men om det er Brutto- eller Nettoindtægten, skal jeg ikke udtale mig om. Den højtærede Minister har i alt Fald villet forvare sig imod, at vi skulle nære store Forventninger, naar Statsregnskabet en Gang kommer, om at se et forøget Overskud fra de danske Statsbaner mod Aaret 1909—10, der var ret bedrøveligt, som jeg nylig har omtalt. Vi have desværre ogsaa Udtalelser fra den højtærede Minister om, at Budgettet for 1911—12, det, som altsaa blev vedtaget forleden, er meget spændt og var anlagt paa forventet Fremgang. Altsaa, Ud- sigterne for det nu begyndte Finansaar

ere heller ikke lyse efter den højtærede Ministers egne Udtalelser. Fremdeles har Ministeren fuldstændig Ret i, hvad han har fremført i Dag, at vi staa foran Driften af den store ny Banegaard, som vil blive dyrere end den tidligere i Henseende til Statsbanernes Administration. Sikkert er det, at vi ogsaa staa overfor ganske urentable Statsbaneanlæg, som ere blevne vedtagne ogsaa her i dette Ting. Jeg mener — og jeg har tilladt mig at sige det, da vi havde den store Banelov for et Par Aar siden —, at den Statsbanepolitik, som er praktiseret i en Række Aar, nemlig at vedtage kostbare Baner, som i mange Aar, om nogen Sinde, ikke kunne give andet end Tab, kan man ikke føre — jeg tror, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder vil være enig med mig deri — og paa samme Tid forlange, at de danske Statsbaner skulle give et Overskud og endda under lovbundne Takster, som ere ens for hele Landet; det er to ganske inkommensurable Krav at stille til dem. Lovbundne Takster har man jo ikke i noget andet Land. Der er for Resten, som ogsaa den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, et Tilløb her i denne Lov til at stille Centraladministrationen friere end hidtil. Men disse Krav til Statsbaneanlæg lade sig altsaa ikke forene med Fordringen om et virkeligt Overskud, og jeg mener, at vi da ogsaa ere ret langt fra at naa til noget virkeligt Overskud. Naar Ministeren har talt om at naa op til $2\frac{1}{2}$ —3 pCt., saa forstaar jeg ganske sikkert den højtærede Minister rigtig, naar jeg mener, at dette skal være i Henhold til den Afregningsmaade, som er benyttet hidtil, og som benyttes for nærværende Tid, derimod ikke, at det skulde blive en virkelig Forrentning med 2—3 pCt. af de 260 Mill., som ere anbragte i vore Statsbaneanlæg. — Men naturligvis udelukker denne Betragtning fra min Side angaaende vor Statsbanepolitik ikke, hvad jeg tillod mig at fremføre under Finanslovens første Behandling, rettet til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, den Mulighed, at der kunde opnaas en Bedring af Betydning gennem Besparelser, og der er det, Ministeren har sagt: Ja, nu faa vi en Kommission, som kan undersøge det. Og under fuldt Hensyn til sin Jernbaneadministration og Anerkendelse af dens Dygtighed har han udtalt som sin Formening, at nogen Mulighed kunde der jo være til Stede for, at der kunde komme et positivt Resultat ud deraf. Det er muligt. Jeg tror imidlertid, at det, vi ikke